

«Παρεμβαίνοντες...»

Θεός τοῦ φόβου;...

Ὁ Θεός τοῦ φόβου, ὁ ὁποῖος προβάλλεται ἀπὸ συγκεκριμένους θεολογικούς κύκλους, δὲν ἔχει τίποτα κοινὸ μὲ τὸν δικό μας Θεὸ τῆς Ἀγάπης.

Ἡ πίστις σὲ ἓναν Θεὸ τοῦ φόβου δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἄρνησίς Του.

Σὲ ὅλες τὶς κοινωνίες, ἀπὸ τὶς πρωτόγονες μέχρι τὶς σύγχρονες, ἡ ταύτιση τῆς θρησκείας μὲ τὸν φόβο ὁδήγησε στὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ «ἱερό».

Ὁ Ἐλιάντε τονίζει, ὅτι στὶς ἀρχαῖες θρησκείες ὁ φόβος τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὸ «ἱερό» εἶναι ὑπαρκτὸς καὶ εἶναι **ἡ αἰτία τοῦ ἀθεϊσμοῦ**.

Ἡ θεολογία τῶν ἀφορισμῶν, τῶν ἀπαγορεύσεων, τῶν ἐντολῶν, τῶν ἀποκλεισμῶν, πὺ ἐπιλέχθηκε ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς τῆς Δύσεως, ἀλλὰ υἱοθετήθηκε ἐνίστε καὶ ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους, ὁδήγησε σὲ τραγικὰ ἀδιέξοδα.

Ὁ Κικέρων ἔγραφε, ὅτι «δὲν μπορούμε νὰ ἀγαπήσουμε οὔτε ἐκείνους πὺ φοβόμαστε, οὔτε ἐκείνους πὺ μᾶς φοβοῦνται».

Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν, ὅταν φοβᾶται τὸν Θεό, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀγαπήσει, νὰ φθάσει στὸν σκοπὸ του, πὺ εἶναι τὸ «καθ' ὁμοίωσιν», νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς «θεός».

Οἱ νέοι καὶ οἱ νέες ἀγωνιοῦν, ἀμφισβητοῦν, ἀμφιβάλλουν. **Εἶναι** ἀπόλυτοι, διψᾶνε γιὰ ΖΩΗ καὶ καλὰ κάνουν, διαφορετικὰ θὰ ἦταν ἤδη πνευματικὰ νεκροί. **Διψᾶνε** γιὰ ἓναν Θεὸ πὺ δὲν εἶναι ἀπόμακρος, ἀλλὰ εἶναι ἓνας ἀπὸ μᾶς, πὺ σαρκώθηκε γιὰ νὰ βρεθεῖ κοντὰ μας.

Ὁ Ἐρανιστῆς

† ὁ Μητροπολίτης Κυπριανὸς

28.4.2019 ἐκ. ἡμ.,

† Ἀγίων ἐννέα Μαρτύρων ἐν Κυζίκῳ